

Størrelse osv.“ Det er denne § 12, jeg vil tillade mig at protestere imod. Jeg tror, det vilde være meget uheldigt, hvis den vedtoges uforandret, og jeg vil anbefale, at denne Paragraf kommer under omhyggelig Behandling, naar Sagen gaar til Udvalg.

Ved Forelæggelsen af Forslaget til Fabrikloven udtalte den daværende Indenrigsminister om Arbejdsraadet, at dette havde forskellige Funktioner „af *raadgivende* Beskaffenhed“. „Fremdeles kan det henvende sig til Regeringen med Anmodning om, at visse Spørgsmaal, henhørende til Beskyttelseslovgivningen, maa blive tagne under Overvejelse, og ligeledes kan Regeringen selvfølgelig henvende sig til dette Raad, naar den ønsker Oplysninger og Vejledning paa dette Omraade, særlig paa det arbejdstekniske Omraade“. Endvidere udtalte Ministeren, at Indenrigsministeriet ikke godt kan være den sagkyndige Appellinstans for Arbejdsgivere overfor Arbejdstilsynets Bestemmelser, men at der derimod skulde en særlig Indsigt til for i den Henseende at kunne træffe en Afgørelse, dog under Indenrigsministerens Afgørelse i sidste Instans. Da Indenrigsministeriet ikke er i Besiddelse af saadanne Kundskaber eller Kræfter, som have Indsigt i disse specielle Forhold, maatte det være en stor Beroligelse for Arbejdsgiverne at have en saadan Institution at støtte sig til. I Tillid til disse Udtalelser fra den daværende Minister om Arbejdsraadet, om dets Vejledning paa det arbejdstekniske Omraade, om dets særlige Indsigt og *raadgivende* Karakter og den beroligende Virkning, det vilde have paa Arbejdsgiverne, vedtog dette Ting § 23 om Arbejdsraadet. Dets Medlemmer bleve under det paafølgende Ministerium udnævnte af Justitsministeren, der fungerede som Indenrigsminister. Der blev valgt tre Arbejdsgivere og tre Arbejdere efter Indstilling fra de respektive Organisationer, samt af Indenrigsministeriet tre Medlemmer, som jeg nærmest maa kalde Salonteknikere — jeg indrømmer, at Udtrykket er ikke rammende, men jeg vil dermed betegne, at de Herrer Kendskab til Industri og Haandværk efter hele deres Livsstilling absolut maatte være lig Nul: det var tre Folketingsmænd i Reformpartiet —, jeg tror, at de nu henhøre til et andet Parti. Medlemmerne af dette Arbejdsraad skulde altsaa være en Støtte for Ministeriet, men efter min Mening have de overskredet Loven, baade ved de Regulativer, som nu allerede ere

kendte, og ved dem, som der foreløbig forhandles med de forskellige Organisationer om. Og Arbejdsraadet har langt fra haft en raadgivende Karakter, saaledes som den daværende Indenrigsminister gav Løfte om, thi det er faktisk Arbejdsraadet, som lovgiver. Arbejdsraadet udarbejder et Regulativ og forelægger det for vedkommende Fag, tager maaske ogsaa noget Hensyn til de Udtalelser, der falde, men i det store og hele gaar det sine egne Veje og indsender Regulativet til Indenrigsministeriet, som, efter hvad jeg har Grund til at antage, accepterer dette uden videre. Jeg skal siden nærmere komme ind paa Indholdet af disse Regulativer, men jeg gad vide, om Landbruget vilde være tilfreds med, at man til et Arbejdsraad for Landbrugsinteresser valgte f. Eks. en Apoteker, en Kontormand og en Husejer her i København, men det er tre tilsvarende Repræsentanter, som Regeringen har fundet det passende at vælge som særlig arbejdstekniske sagkyndige for Industri og Haandværk. Jeg tror ikke, Landbruget vilde føle sig tilfreds med det, og efter det Kendskab, jeg har til den ærede Landbrugsminister, til de Love, han forelægger, og de Mænd, han raadspørger, er det ikke Folk, der ifølge deres Uddannelse staa saa blottede for Forstaaelse af, hvad der hører til Landbruget, som de Herrer, Indenrigsministeriet har valgt som sagkyndige for Industri og Haandværk, paa deres Omraade . . .

Formanden: Jeg vil bede det ærede Medlem holde sig nærmere til den foreliggende Sag og være lidt varsom med sine Udtalelser om de Mænd, han nævnte.

Holger Petersen: Det er imod disse Regulativer, som Arbejdsraadet perempторisk udsteder, at Industri og Haandværk maa protestere; baade fordi det ligger udenfor dets Omraade, som det er fastsat i Fabriklovens § 8, fordi det kræver store Udgifter og Forandringer i de bestaaende Forhold, og fordi de ere prægede af Ukendskab med de virkelige Forhold, og sidst og ikke mindst fordi Loven ingen Midler har til at fremtvinge Regulativets Udførelse. For at begynde med det sidste skal jeg anføre nogle Paragraffer, der angaa Arbejderne. Jeg vil bemærke, at Fabrikloven ingen Bestemmelser har om Straf eller Bøder for Arbejderne. De Straffe- og Bødebestemmelser, der findes i Loven, gælde kun Arbejdsgiverne. Jeg vil f. Eks. tage Regulativet for Cigar- og Tobaks-